

at komme til Forstaaelse med Personalet om de Regulativer, der udstedes — der skal forhandles med Organisationerne, men naar Forhandlingen er endt, bestemmer Administrationen Regulativets Indhold —, saa maa ogsaa Beføjelsen til at fortolke Regulativet ligge hos Administrationen. Jeg tror, det er rigtigt gengivet, som Ministeren udtalte det. Jeg erindrer, at Ministeren utrykkelig brugte den Vending, at naar Administrationen selv har den store Beføjelse at bestemme, hvorledes Reglementet skal være, bør den ogsaa have den mindre Beføjelse at fortolke, hvorledes Reglementet skal forstaaes. Heri er jeg imidlertid ganske uenig med den højtærede Minister, og jeg ser egentlig ikke, hvorledes han nogetsteds fra vil hente Støtte til denne Opfattelses Rigtighed. Ifølge Grundloven giver og ændrer Regering og Rigsdag Lovene, men ifølge samme Grundlov er det en anden Instans, Domsmagten, der fortolker disse Love. Regering og Rigsdag kan suverænt ændre en Lov, hvis f. Eks. en Fortolkning fra Domsmagtens Side viser, at Loven kan fortolkes anderledes, end Lovgivningsmagten havde tænkt. Regering og Rigsdag er suveræne overfor Lovenes Indhold, men de gældende Loves Fortolkning er hos Domstolene. Altsaa, her er den store og den lille Beføjelse, som Ministeren taler om, grundlovsmæssigt adskilt. Dette gælder ogsaa selve Tjenestemandsløven, ogsaa dér er Tjenestemændene grundlovsmæssigt retsbeskyttede som alle andre Mennesker. Ifølge Tjenestemandsløvens § 19 kan saaledes Krav, begrundede i Lovbestemmelser om Lønninger, Pensioner og Ventepenge, bringes for Domstolene; alene naar det gælder administrative Reglementer og administrative Bestemmelser, har der hidtil ikke været nogen Retsbeskyttelse. Dér er Lovgiveren og Fortolkeren samme Person. Maa jeg spørge: Er det ikke indlysende urimeligt, at man giver Administrationen en højere og mere kvalificeret Retsstilling end selve Lovgivningsmagten, at man giver Administrationen Ret til at fortolke sine egne Love, hvad Lovgivningsmagten ikke har, og det saa meget mere som Administrationen jo ikke længere paa samme Maade er suveræn som Lovgivningsmagten? Administrationen kan jo kun udstede eller ændre sine Reglementer efter forudgaaende Forhandling med

Tjenestemændene, og Regelen vil da være den, som jeg sagde før, at Enighed og Overenskomst opnaas med Tjenestemændene, og at det naturlige bør være, at der er en upartisk Trediemand, som afgør senere opstaaede Tvistigheder om denne Overenskomsts Forstaaelse.

Jeg spørger: Er dette at opnaa en upartisk Trediemands Afgørelse af Tvistigheder i Virkeligheden ikke noget af det mest primitive, men paa den anden Side det mest fundamentale Krav, der kan stilles? Jeg kender i det hele taget ikke noget andet Tilfælde, hvor dette Kravs Opfyldelse ikke er sikret enhver. Hvordan kan man da holde Tjenestemændene i Fortolkningen af deres økonomiske, deres arbejdstidsmæssige og retsmæssige Forhold udenfor disse primitive, men fundamentale Menneskerettigheder? Jeg henstiller til den højtærede Minister at tage dette Spørgsmaal om en Voldgiftsret for Tjenestemændene under fornyet velvillig Overvejelse. Det er jo et Krav, der vil møde atter og atter og møde, til det bliver opfyldt, det er et Krav om Ret for Tjenestemændene, og det skulde ikke behøve at bane sig sin Vej frem gennem politiske Kampe.

Korsgaard: De under Finansministerens Omraade stillede Ændringsforslag er jo alle tiltraadt af Udvalget, og jeg skal derfor kun opholde mig ved et enkelt af dem. Det er Ændringsforslaget under Nr. 86, gaaende ud paa, at Rentekontoen skal forhøjes med 1 207 500 Kr.

Det er vel, som den højtærede Finansminister har oplyst i et Samraad, rigtigt, at denne Bevilling formelt ikke kunde staa paa Finanslovsforslaget, men desuagtet maa jeg sige, at det Beløb, her er Tale om, er jo meget stort, og det vidstes, den Gang Finanslovsforslaget blev fremlagt, at det vilde komme. Jeg maa derfor udtale min Beklagelse af og ogsaa en Bebrejdelse mod den tidligere Finansminister for, at han ikke paa en eller anden Maade gjorde opmærksom paa, at en Udgift af den Art vilde der komme. Vi ved jo alle, at den tidligere Finansminister var meget stærk i at kritisere de Fejl, han fandt hos tidligere Finansministre i Retning af ikke at klarlægge, hvad der kunde klarlægges. Jeg synes, at den tidligere Finansminister